

βασιλικός

βασιλικός, ο, ουσ. [<μσν. βασιλικός, αρσ. του αρχ. επιθ. βασιλικός], το καλλωπιστικό φυτό βασιλικός και στον πλ. **τα βασιλικά**, που είναι ιδιαίτερα αγαπητό στο λαό. (Δημοτικό τραγούδι: *μανά μ' σγουρός βασιλικός, πλατύφυλλος και δροσερός*).

- βασιλικός στη γειτονιά, κι αγκάθι μέσ' στο σπίτι, βλ. λ. [σπίτι](#).

- για χάρη του βασιλικού ποτίζεται κι η γλάστρα, βλ. λ. [χάρη](#).

- ο βασιλικός κι αν μαραθεί, τη μυρωδιά την έχει, το ήθος, η ευγένεια του χαρακτήρα, τα ευγενικά αισθήματα του ανθρώπου, δε χάνονται με τις ατυχίες της ζωής, τη δυστυχία ή τη φτώχεια: «και τώρα που ξέπεσε οικονομικά, ξεχωρίζει ακόμη για το ήθος του και τα ευγενικά του αισθήματα, γιατί ο βασιλικός κι αν μαραθεί, τη μυρωδιά την έχει». (Μαντινάδα: **ο βασιλικός κι αν μαραθεί, τη μυρωδιά την έχει** και μένα η αγάπη μου την έγνοια μου την έχει). Συνών. η λίρα και στα σκατά να πέσει, πάλι λίρα θα είναι / ο χρυσός κι αν ξεφλουδίζεται, πάλι χρυσάφι μένει.

- χάρη στο βασιλικό πίνει η γλάστρα το νερό, βλ. λ. [χάρη](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας